

WSOY

»Ohlssonin kolmas romaani
VARJELIJAT on karmaisevan
jännittävä tarina, jota on lähes
mahdotonta laskea käsistään.»

– GEFLE DAGBLAD

KRISTINA
OHLSSON
VARJELIJAT

Kristina Ohlsson

VARJELIJAT

SUOMENTANUT OUTI MENNA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Änglavakter*

Copyright © Kristina Ohlsson 2011
Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Outi Menna ja WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39692-6

PAINETTU EU:SSA

Omistettu Piale

*»In films murders are always very clean.
I show how difficult it is and what a messy thing
it is to kill a man.»*

ALFRED HITCHCOCK

ENNEN

ENSI-ILTA

KUN FILMI ALKAA pyöriä, hänellä ei ole aavistustakaan sen sisällöstä. Hän ei myöskään ymmärrä, kuinka kohtalokas vaikutus elokuvalla sekä hänen tekemillään ratkaisuilla on hänen loppuelämälleen.

Projektori on sohvapöydällä, ja kuva heijastuu valkokankaalle jonka hän on häthätää hakenut varastosta ja asettanut keskelle lattiaa. Saadakseen projektorin sopivaan asentoon hän on työntänyt sen etuosan alle kirjan. Ira Levinin romaanin *Suudelma ennen kuolemaa*. Hän sai sen joululahjaksi ystävättäreltään mutta ei ole uskaltanut lukea sitä vielä.

Ääni, joka kuuluu kun filmi pyörii projektorissa, on kuin ra-keiden ropina vasten ikkunaruu-ua. Huoneessa on pimeää, ja hän on talossa yksin. Hän ei osaa selittää, miksi filmi alun perin sai hänen uteliaisuutensa heräämään. Ehkä siksi, että hän ei muista nähneensä sitä koskaan aiemmin. Tai sitten hän aavistaa, että sitä on pidetty häneltä piilossa tietystä syystä.

Ensimmäisessä kohtauksessa näkyy huone, jonka hän tunnistaa jostain. Valaistus on hämärä ja kuva epätarkka. Joku on peittänyt kaikki ikkunat, mutta huoneeseen lankeaa siitä huolimatta hieman päivänvaloa. Ikkunoita on paljon, näyttää ihan kuin ne jatkuisivat kattoon saakka. Filmä pyörii yhä, kuva muuttuu tarkemmaksi. Ovi avautuu ja esiin astuu nuori nainen. Hän seisautuu empien kynnykselle, näyttää sanovan jotain. Hän katsoo kameraan päin ja hymyilee kokeilevasti. Kuva heilahtaa, kamera ei selvästikään ole jalustalla. Joku pitää sitä kädessään.

Nainen tulee huoneeseen ja sulkee oven.

Samalla hetkellä kun ovi sulkeutuu, hän tajuaa missä filmi on

kuvattu. Huvimajassa hänen vanhempiensa talon pihalla. Hän ei ymmärrä miksi, mutta häntä alkaa pelottaa. Hän haluaisi sammuttaa projektorin mutta ei pysty.

Yhtäkkiä huvimajan ovi avautuu taas ja huoneeseen astuu naamioitu mies. Miehellä on kädessään kirves. Huomatessaan miehen nainen huudahtaa ja lähtee perääntymään. Hän törmää verhoon, ja mies tarttuu häneen jotta hän ei kaatuisi ikkunan läpi pihalle. Mies kiskoo naista keskelle huonetta, kamera tärisee hiukan.

Seuraavaksi hän näkee sarjan kuvia, joita hän ei ymmärrä. Mies heilauttaa kirvestä kohti naisen rintaa. Kerran, kaksi. Kerran kirves heilahtaa naisen päähän. Sitten mies jatkaa veitsellä ja – *ei hyvänen aika* – kohta nainen makaa elottomana lattialla. Kuluu vielä sekunti, kaksi, kolme, ja filmi loppuu. Projektori säksättää kärsimättömästi, odottaa että hän pysäyttäisi sen ja kelaisi filmin takaisin alkuun.

Hän ei pysty tekemään kumpaakaan. Hän ei saa katsettaan irti valkokankaasta. Mitä hän oikein näki? Jähmein sormin hän onnistuu lopulta sammuttamaan projektorin. Hän kelaat filmin alkuun ja katsoo sen uudestaan. Ja taas uudestaan.

Hän ei tiedä varmasti, onko filmi aito, mutta ei sillä oikeastaan ole edes merkitystä. Sen sisältö on kuvottava, ja naamion takana olevan miehen hän tunnistaa heti toisella katselukerralla. Milloin se on kuvattu? Kuka on kuvissa näkyvä nainen? Ja missä hänen vanhempansa olivat, kun joku tunkeutui huvimajaan, veti verhot ikkunoiden eteen ja kuvasi tuon väkivaltaisen filmin?

On jo ilta, kun hän tekee ratkaisunsa. Kysymyksiä on enemmän kuin vastauksia, mutta se ei estä häntä toimimasta. Kun mies työntää avaimen lukkoon ja huutaa »Hei, rakas!», hän on tehnyt päätöksensä.

Hän ei enää koskaan ole kenenkään rakas.

Eikä hänen lapsensa saa koskaan isää.

NYT

2009

KATKELMA ALEX RECHTIN
KUULUSTELUPÖYTÄKIRJASTA, 2009-05-01

»Olen työskennellyt poliisina yli puolet elämästäni. Tämä tapaus lyö ehdottomasti karmeudessaan kaikki muut. Se on yhtä painajasta, täynnä infernaalista pahuutta. Tarina, jolla ei voi olla onnellista loppua.»

TIISTAI

1

AURINKO OLI NOUSSUT alle tunti sitten, kun Jörgen näki ensimmäistä kertaa kuolleen ihmisen. Runsasluminen talvi ja sateinen kevät olivat pehmittäneet maan ja saaneet vesistöt tulvimaan. Säaelementit olivat yhdistäneet voimansa ja kuorineet multaa vainajan päältä kerros kerrokselta, ja lopulta kivien ja puiden keskelle oli muodostunut syvä kuoppa.

Aivan näkyvissä nainen, vainaja, ei kuitenkaan ollut. Koira kai-voi hänet esiin. Jörgen seisoj metsikössä neuvottomana.

– Svante, tänne nyt.

Jörgenillä oli aina ollut vaikeuksia saada äänensä kuuluville, herättää muissa kunnioitusta. Hänen esimiehensä oli huomauttanut asiasta lukuisissa kehityskeskusteluissa, ja hänen vaimonsa oli jättänyt hänet nimenomaan samasta syystä.

– Viet niin helvetin vähän tilaa että olet melkein näkymätön, vaimo oli todennut muuttoiltana.

Ja nyt hän seisoj vieraassa metsässä mukanaan koira, joka ei ollut hänen. Hänen siskonsa oli vaatinut, että hän asuisi heidän luonaan hoitaessaan Svantea. Viikkohan se vain oli. Mitä väliä Jörgenille muka oli missä hän asui niin lyhyen jakson elämäänsä.

Sisko oli väärässä, Jörgen tunsi sen luissaan ja ytimissään. Totta kai sillä oli väliä missä ihminen asui. Hän ei ollut tyytyväinen järjestelyyn, eikä selvästi Svantekaan.

Kalpeat auringonsäteet kurkottivat puiden lomasta ja loivat harmaisiin runkoihin kirkkaankeltaisia laikkuja. Oli hiljaista ja rauhallista. Tunnelmaa häiritsti ainoastaan Svanten kiihkeä

kaivaminen. Etutassut kuopivat maata kuin rumpupalikat. Mulptapaakkuja sinkoili joka suuntaan.

– Tänne, heti, Jörgen yritti.

Hieman tiukempaan sävyyn tällä kertaa. Mutta koira ei ottanut käskyä kuuleviin korviinsa vaan alkoi vinkua. Innostuksesta, tai turhautumisesta. Jörgen päästi huokauksen. Hän harppoi väsynein askelin Svanten luokse ja taputti koiran selkää kömpelösti.

– Hei, meidän pitää mennä nyt kotiin. Mehän olimme täällä jo eilen. Ja voimme tulla taas huomenna.

Hän kuuli oman äänensä. Ihan kuin hän olisi puhunut pienelle lapselle. Svante ei kuitenkaan ollut lapsi. Se oli lähes kolmekymmentäkiloinen saksanpaimenkoira, joka oli saanut vainun jostain mikä kiinnosti sitä paljon enemmän kuin emännän väsynyt veli, joka polki jalkaansa sammalikossa.

Jörgen ojensi kätensä toistamiseen koiraan kohti, tällä kertaa ottaakseen sen kiinni. He lähtisivät kotiin, vaikka hänen pitäisi raahata Svantea koko matka takaisin.

– Sinun täytyy näyttää sille, kumpi on pomo, hänen siskonsa oli sanonut. – Selkeästi ja johdonmukaisesti.

Klik, ja Svante oli remmissä. Samaan aikaan kun Jörgen valmistautui viimeiseen taistoon saadakseen Svanten kotiin hän huomasi muovisen jätensäkin, jonka koira oli kaivanut esiin. Koiran leuka jännittyi, hampaat repivät muovia. Kaiken riuhtomisen tuloksena säkistä irtosi iso pala.

Ruumis?

Kuollut ihminen maan alla?

– Svante, irti, Jörgen karjaisi.

Koira jähmettyi kesken liikkeen ja alkoi perääntyä. Ensimmäisen ja ainoan kerran se totteli tilapäistä isäntäänsä.

FREDRIKA BERGMANIN KUULUSTELUPÖYTÄKIRJA,
2009-05-02, KLO 13.15 (nauhoitettu)

Läsnä: Urban S, Roger M (kuulustelijat yksi ja kaksi). Fredrika Bergman (todistaja).

Urban: Voisitko kertoa mitä tapahtui Storholmenissa 30. huhtikuuta, myöhään iltapäivällä?

Fredrika: En.

(Todistajan ilme on ärtynyt)

Urban: Et vai? Selvä, minkähän takia?

Fredrika: En ollut osallisena tapahtumiin.

Roger: Mutta sinun pitäisi pystyä kertomaan tapahtuman taustoista.

(Hiljaisuus)

Urban: Toimit vastoin lakia, mikäli kieltäydyt yhteistyöstä meidän kanssamme tässä vaiheessa, Fredrika.

(Hiljaisuus)

Roger: Mehän tiedämme oikeastaan jo kaiken. Tai ainakin uskomme tietävämme.

Fredrika: Mihin te sitten tarvitsette minua?

Urban: Niin, katsos, me poliisit emme voi toimia ainoastaan uskon varassa. Ja Peder Rydh on meidän kaikkien kollega. Mikäli tilanteeseen liittyy lieventäviä asianhaaroja, me haluaisimme mielellämme tietää niistä. Nyt.

(Todistaja näyttää väsyneeltä)

Roger: Viime viikot ovat olleet sinulle helkkarin raskasta aikaa, me tiedämme sen. Miehesi on ollut pidätettynä, ja tyttäresi...

Fredrika: Me emme ole naimisissa.

Roger: Anteeksi kuinka?

Fredrika: Spencer ja minä, me emme ole naimisissa.

Urban: Mitä väliä, tämä tapaus on silti ottanut

voimille ja..

Fredrika: Teillä täytyy olla jotain vikaa päässä.

Lieventäviä asianhaaroja... montako te oikein tarvitsette? Jimmy, hänen veljensä, on kuollut. Kuollut. Tajuatteko te?

(Tauko)

Roger: Me tiedämme että Pederin veli on kuollut. Me tiedämme että Peder oli vaarallisessa tilanteessa. Mutta apua oli tulossa, eikä mikään viittaa siihen että hän ei olisi kyennyt hallitsemaan tilannetta. Joten miksi hän ampui?

(Todistaja itkee)

Roger: Etkö voisi vain kertoa kaikkea, alusta loppuun?

Fredrika: Mutta teidän tiedätte jo kaiken.

Urban: Emme kaikkea, Fredrika. Jos tietäisimme, emme istuisi tässä.

Fredrika: Mistä te haluatte että minä aloitan?

Urban: Alusta.

Fredrika: Eli siitä kun Rebecca Trolle löydettiin?

Urban: Vaikkapa, siitä on hyvä aloittaa.

(Hiljaisuus)

Fredrika: Ok, aloitan sitten siitä.

KUKA SURMASI REBECCA TROLLEN?

Metsästä löydetään nuoren naisen paloitettu ruumis. Hänet tunnistetaan kaksi vuotta aiemmin kadonneeksi opiskelija Rebecca Trolleksi. Pian komisario Alex Rechten ryhmä tekee metsästä lisää karmaisevia löytöjä. Rechten kollega Fredrika Bergman alkaa kauhukseen epäillä, että avain mysteeriin on vanhainkodissa asuva mykkä lastenkirjailija, joka on kauan sitten kuulunut samaan salamyhkäiseen elokuva-kerhoon kuin Bergmanin nykyinen avomies, kirjallisuuden professori Spencer Lagergren.

VARJELIJAT on kansainvälisesti menestynyt Kristina Ohlssonin kolmas Fredrika Bergman -jännäri.

»Luettuani VARJELIJAT olen lopullisesti vakuuttunut. Kristina Ohlsson on tämän hetken kiinnostavin ruotsalainen dekkari-kirjailija.» – NORRA SKÅNE

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-40187-3